

CATALAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
CATALAN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
CATALÁN A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)

Mardi 3 mai 2005 (matin)

Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Escriu un comentari sobre **un** dels textos següents.

1. (a)

Corrandes de la lluna

Avui, si venia
la lluna morta,
l'amor cantaria
que truca a la porta.

5 I si ens arribava
amb gep a Ponent,
l'amor cantaria
en quart creixent.

10 Si la lluna era
rodona i roja,
l'amor cantaria,
l'amor boja.

15 Mes ai, si ve blanca,
rodona i blanca,
l'amor cantaria
que la porta tanca.

20 I si duu la lluna
un gep a Llevant,
l'amor cantaria
l'amor minvant.

Ai, quina ufana de lluna!
Amic, sortim en finestra
entre les dotze i la una!

25 Lluna, moneda de coure
a l'aire, duu-nos fortuna
entre les dotze i la una!

Maria-Mercè Marçal, *Cau de llunes*, Barcelona, Proa (1977)

1. (b)

Els deu primers estius de la meua vida, els he passats a Sant Feliu de Llobregat. Hi teníem llogada una casa als afores – cal Mariano –, que presidia un gran clos d’hortes i vinyes. La masia primitiva, un cop comprada per l’horticultor Simó Dot, pare del cèlebre roserista, va ser objecte de reformes i sobretot d’addicions. Li varen afegir un pis i varen prolongar els que ja tenia. El conjunt era ample i, per a la seva època, còmode, però sense gens d’estil ni de caràcter. Val a dir que, a l’infant que era aleshores, aquests defectes no li feien ni fred ni calor.

Els voltants de l’edifici, per contra, m’agradaven d’allò més i reunien un floret d’al·licients i d’estímuls. Davant la façana principal hi havia una mena de pati amb arbres, a la vora del qual s’arreglaven un pou pregoníssim, amb la seva torre de rajola coronada per un molí de vent, un parell de safareigs ombrejats per una parra que feia uns raïms de forma oblonga, un gran safareig per a regar, amb altes i robustes parets on podíem seure i fins jeure, i quatre safareigs més per al servei d’altres estadants. Ran de l’altra façana s’estenia una mena de passeig estret o d’andana amb arbres, que dominava les hortes. Un camí de carro, entre dos rengles de rosers, conduïa fins a la porta principal, un barri que donava a la riera de la Salut i que gairebé sempre era tancat. Ordinàriament entràvem i sortíem per una porteta de fusta que s’obria al capdavant d’un caminet que davallava entre el filat que protegia l’hort i la paret de la torre del costat.

Sobre l’aigua verdosa del safareig gran, poblat de capgrossos i de granotes, penjaven unes bardisses, i davant d’elles, gairebé sempre, fix i vibrant com la sageta que no acaba de clavar-se en el fitó, hi havia un espiadimonis. Dins el clos que constituïa el nostre reialme, creixien mitja dotzena de figueres, un parell de nesprers, tres presseguers, algun codonyer, tres acàcies, tres plàtans i una dotzena de pereres que cobrien de cap a cap la tàpia més pròxima al poble. En els marges que més o menys queien sota el nostre domini, i que eren nombrosos, creixien tota mena d’herbes i mates amb un gentil desordre. En canvi, en les plantacions hortícoles tot era ordre, correcció i rètols. El conjunt, per a mi almenys, era ideal. Respectava sense gaire dificultat els hivernacles i les hortes, i jugava del matí al vespre pels patis i pels safareigs.

Carles Soldevila, *Del llum de gas al llum elèctric*, Barcelona (1947)
(Edició disponible a Editorial Empúries, Barcelona, 2002)